

Konstrecensioner

Vårsalong med råblommig kitsch och gråmulna landskap

UPPDATERAD 11:08 PUBLICERAD 10:26

Bild 3 av 3 Jens Lundbergs tuschlävering "Portrait of Alice, no. three".
Foto: Tomas Boman

Vårsalongen på Liljevalchs har öppnat. Ingela Lind tycker att årets upplaga är förhållandevis prydlig och dämpad - men kvaliteten är hög. 254 verk av 136 konstnärer visas.

Konjunkturerna svänger. På 80-talet skydde etablerade konstnärer Liljevalchs vårsalong. I dag utgör de konstutbildade minst hälften av deltagarna. Kanske råder nu en så produktiv förvirring vad gäller tendenser, material och metoder att ingen förlorar på att ställa ut tillsammans med osäkra kort.

Men att recensera Vårsalongen känns fortfarande knepigt. Årets tendenser? Hur säkrar man dem när juryn är allsmäktig? Ska inte jurymedlemmarna Lasse Åberg, Helene Billgren, Susanne Vollmer och Mårten Castenfors recenseras snarare än salongens

utställare?

Vårsalongens dyraste verk, Bullevuttans Zornparodi "Röd sand". Foto: Liljevalchs

När 136 personer mellan 18 och 93 år deltar med 254 arbeten tar det också emot att lyfta fram enskilda verk. Öppenheten, brokigheten och krockarna är ju Vårsalongens själva nav – en populistisk idé som faktiskt fungerat sedan år 1921!

Men konstigheterna är nyckeln till Vårsalongens popularitet. Allra konstigast är att den fortfarande fungerar. I dag saknas ju normer för kvalitetsbedömning, och hur kan en jury samstämmigt välja in eller välja bort verk när 3.538 anonyma aktörer söker inträde med många tusen arbeten?

Det fungerar. Självt har jag en gång suttit i juryn och vet att en egendomlig samstämmighet snabbt uppstår kring vad som passerar nålsögat. Andra konstigheter är att det över huvud taget går att hänga så många slumpartade enskildheter utan att det blir en outhärdlig röra. Samt att antalet besökare stiger varje år. År 2019 kommer ännu fler människor att välla in för att stirra på en oborstad och lite tafflig brokighet av flera hundra målningar, installationer, skulpturer och textilier. Och drömma om att eventuellt göra något kap...

Stämningen av folkfest och bristen på flott finish är avgörande. Vårsalongens existensberättigande är att den cirklar utanför den etablerade konstmarknaden; dess kärna är klassblandningen. Mixen av högt och lågt. Av plump och välkamt. Fräscht och rått. Skolat och oskolat.

Men årets salong är förhållandevis prydlig. Dämpad är ett annat ord. Inga vulgariteter eller skrikiga krockar, vare sig

Stefan Thunströms "Tygskulptur" (hare eller kanin?) är visserligen inte broderad. Men handsydd är den. Och i sin slitna och lappade fulhet vädjar den på ett underbart sätt om kärlek. Nästan i klass med några av Louise Bourgeois sena tygskulpturer.

Stefan Thunströms tygskulptur. Foto: Tomas Boman

Annars dominerar teckningar och måleri. Ofta tillbakablickande – men det gäller ju all kultur just nu. Och inte sällan skickligt hanterat. Det blir många porträtt av hästar och hundar och hus, varav flera arkitekturteckningar mödosamt präntats på patinerat papper. Någon gång till och med kaffefläckat.

Måleriet är ofta gråmulet, som det sträva svenska vinterlandskapet. Expressionismen tycks fortfarande gälla, och målare som Siri Elfhag ("Untamed lion man") och David Nilsson ("Brinnande sorg") kan verkligen få färgen att blossa. Medan Ellinor Tingåker triumferar i en modernistisk tradition av "naiva" porträtt på storheter som "Gustav 3" av Sverige och drottning Elisabeth av England.

Men om jag tvingas välja några favoriter är materialen mer mixade. Där finns Xose Luis Oteros "Urban metafor", som med kartong, trä och akryl mimar utbombade städer, dem vi numera varje dag ser i tidningen. Där är också utställningens största skulptur, en lysande vägg av 17.000 individuella träklossar som

målats av 1.500 afghaner på Skaparkollektivet Forma i Malmö och satts ihop till ett kollektivt självporträtt.

"Urban metafor" av Xose Luis Otero Foto: Tomas Boman

Och så gillar jag en stekpanna på vars botten Nina Jonasson målat ett stekt ägg samt Maria Lindströms "Det blir bättre sen" – ett litet oansenligt objekt bestående av ett Treorör som likt en stjärnkikare monterats på ett bordsstativ. Fin är också Mireia Rocher Sanous Billybokhylla med 180 svenska böcker organiserade i alfabetisk ordning med ryggar inåt. En drabbande kommentar till den slutna svenskheten.

Sådana överraskningar kan en vårsalong erbjuda. Kombinationer av lågmäld poesi och drastisk förvandlingspotential.

Men som sagt. Att framhäva enskilda verk i detta skapande kaos känns smått löjligt. Det här är bara min orienteringsslinga till Liljevalchs Vårsalong 2019.

Fakta om Vårsalongen

Vårsalongen 2019, Liljevalchs, Stockholm, visas till och med 24/3.

Vårsalongen på Liljevalchs är en närmast obruten tradition sedan 1921 och Sveriges största jurybedömda konstutställning.

Förra året satte Vårsalongen publikrekord med 122.146 besökaren.

Till årets salong inkom rekordmånga ansökningar, 3.538 stycken, varav 254 verk antagits och nära hälften är målningar.

Av de 136 konstnärer som fick verk antagna är 79 kvinnor och 57 män, i åldersspannet från 18 till 93 år.

Juryns ordförande är Liljevalchs chef Mårten Castenfors och denna gång deltog konstnärerna Helene Billgren, Susanne Vollmer och Lasse Åberg i juryarbetet.

På Vårsalongen är allt till salu och årets dyraste verk gjort av pseudonymen Bullevuttan, som vill ha en miljon kronor för sin Zornpardodi "Röd sand".

Ingela Lind >

© Detta material är skyddat enligt lagen om upphovsrätt